

[Undervisningsministeren.]

måske se på i udvalget. Jeg tror nu nok, man skal være lidt forsigtig med at give alt for håndfaste tal.

Jeg skal efterkomme formandens henstilling om ikke at føre finanslovdebat. Det gjorde jeg heller ikke. Det, jeg sagde, har med både rigshospitalet og navnlig med det foregående lovforslag at gøre, for det, der var tale om før, var, at der fra flere sider her i salen blev stillet ønsker, der gik ud over det, regeringen foreslog. Det er notorisk, og det vil Folketingstidende vise, hvis andre er i tvivl. Over for det er det netop ikke urimeligt — for det er for let, hvis man bare kommer ind på disse ting i finanslovdebatten — at sige, når man har fat i de enkelte konkrete sager: ja men man kan ikke både fremsætte ønsker ud over dem, der er søgt skaffet dækning for, og så samtidig gå ud i landet og tale om oppustning og meget andet.

Men jeg skal som sagt lade det ligge ved denne lejlighed. Jeg er glad for, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen — det er jo altid svært, når man skal udveksle komplimenter — gav mig en kompliment, jeg virkelig udelt og af fuldt hjerte kan give tilbage, da han betegnede mig som meget charmerende.

Poul Sørensen: Det er jo ikke alle, der har lige held med at bruge ironiens nådegave, men lad nu det ligge.

Jeg har forstået af drøftelsen her, at den højtærede minister nu må erkende, at det ærede medlem hr. Edv. Jensen ikke har krævet højere udgifter, men at han på denne foranledning omtaler en tale, jeg har holdt ude i landet. Denne tale har givet udtryk for de samme ønsker, som ministeren har givet udtryk for med hensyn til de besparelser, der skulle findes. Det er altså det, jeg har fået ud af det. Det har jeg bare lige villet slå fast over for den minister, som — nævenyttig må man vel ikke sige — men som ellers altid har noget at hakke på over for andre. Jeg tror, at ministeren skal tænke sig om en anden gang, inden han begynder at angribe andre her i salen.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg tager gerne imod betegnelsen nævenyttig, for jeg mener, det var en nyttig gerning, jeg gjorde, og når det drejer sig om

det ærede medlem, skal der jo sådan lidt håndkraft til, hvis det skal trænge ind.

Det, jeg gav udtryk for, og det, jeg har givet udtryk for, og det, jeg vil blive ved med at give udtryk for, er, at det ærede medlem i årevis har rejst landet rundt og talt om de fuldkommen urimelige skatter, om penge, der burde blive i borgernes lommer, nu sidst om oppustning af budgettet. Når vi så kommer herind, kan man samles om 99 pct. eller i hvert fald stemme for 99 pct. af de saglige forslag, og til trods for det går man alligevel ud og kører videre med sine påstande. Det er, hvad jeg har påtalt, og det vil jeg tillade mig, med eller uden det ærede medlems tilladelse.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Jeg har blot det spørgsmål at stille, om ministeren kan påvise, at mine udtalelser er faldet uden for udtalelser, som andre ministre er kommet med. Der har været diskussion om disse besparelser; jeg spørger: er det rigtigt, at der i ministeriet har været overvejet og diskuteret besparelser, er det rigtigt? Det har vi i hvert fald læst. Ministeren sidder ved bordet, kender til det og kan jo så her fra talerstolen sige, om disse forhandlinger om besparelser på budgettet ikke går ad samme baner som de udtalelser, jeg er kommet med. Det direkte spørgsmål stiller jeg den højtærede minister.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg burde selvfølgelig have tænkt på før, da det ærede medlem talte om procenter — somme tider kan vi være lidt langsomme til at opfatte, det kan ske for os alle sammen — at det var et gammelt sår, det ærede medlem vendte tilbage til. Nu er tiøren faldet. Jeg husker jo godt, at da det ærede medlem i en fjern fortid var medlem af en regering, blev denne regering bedt om at skaffe så og så mange procents besparelse; hver enkelt minister blev bedt om det. De ærede medlemmer, der ikke kan huske sagen eller ikke kan huske det ærede medlems svar, skal slå op i Folketingstidende og finde det; det er meget analyserende i situationen. Jeg forstår, at det er det, der har ligget i baghovedet på det ærede medlem, der spurgte, om vi nu havde været heldige — og det mener jeg vi har, det vil